

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 18-án.

János evangéliuma 6. rész 27. verse: „Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Atya Isten.”

Kedves Testvéreim!

János evangéliumában két csodás eseményt követően érkezünk el ehhez a párbeszédhez. Először jól lakik 5000 ember kenyérrel és hallal úgy, hogy még maradékot is szednek össze. Utána pedig Jézus a tengeren járva jutott el a tó túlsó partjára. Mindkét történésnek az utókönyve megjelent a ma felolvasott igeszakaszban. Egyrészt keresték Jézust, mert nem látták a hajóval elmenni. Másrészt pedig maga Jézus az, aki utal arra, hogy nem amiatt keresték Őt, mert a tengeren járt, hanem azért, mert képes volt ilyen sok embernek enni adni.

Erre a sokszor földhöz ragadt, sokszor kilátástalan gondolkodásmódra hívta fel a figyelmet Jézus, amikor azt mondta: „ne veszendő eledelért fáradozzatok”. Mit is jelent az, amikor fáradozunk? Valamibe energiát fektetünk bele, sőt az időnk nagy részét is rászánjuk. Nem kérdés, hogy mi a legfontosabb az életünkben. Az, amire a hét legtöbb napján, a legszélesebb sávban az erőnket odaszánjuk. Ez pedig mi is? A munkánk. Amivel pénzt keresünk, ami lehetővé teszi, hogy aztán enni vegyünk magunknak, meg megszerezzük mindazt, ami szükséges. Mégis mit mond Jézus? Hogy ez a veszendő eledelért való fáradozás.

De azt sem szabad elfelejtenünk, hogy még ha veszendő eledelért történik is, akkor is szükséges. Kell ennünk, hogy fenntarthassuk magunkat. Amikor pedig fellapozzuk a Bibliának az első néhány lapját, akkor találkozunk a bűneset történetével, és azzal, hogy Ádámnak Isten azt mondta: fáradsággal fogsz élni a föld terméséből, izzadsággal eszed a kenyered. A bűn következtében a munka nem gyönyörűség, nem szép lehetőség, hanem kötelesség. Sőt, bizonyos esetekben keserűség, lelki fájdalom, gyötrellem.

Hogyha pedig az egész életutunkat végignézzük, akkor azt láthatjuk, hogy mindent, de mindent annak rendelünk alá, hogy a végén tudjunk kenyérkereső állást vállalni. Még az elnevezésében is benne van, hogy a munkánkból lesz ennivalónk. Már az óvoda utolsó évében az iskolára készítene minket elő. Az általános iskolában végig a középiskolai tanulmányok felé fordulunk, hogy valamilyen szakmát tanuljunk, vagy a felsőfokú tanulmányokba lépünk onnan majd tovább. Hogyha valaki egy kicsit hosszabban folytatja az egyetemi tanulást, akkor akár 20 év felkészüléssel a háta mögött kezd el dolgozni. Majd következik legalább 40 évnyi munkaviszony, és ott állunk, hogy az életünk legnagyobb részét azzal töltöttük, hogy legyen olyan munkánk, amit ha elvégzünk, akkor lesz miből élnünk. Küzdünk, fáradozunk, energiát nem kímélve haladunk előre, hogy legyen minden, amiről azt gondoljuk, hogy arra szükségünk van.

Jézus pedig azt mondta, hogy ne a veszendő eledelért fáradozzunk. Ez a mondat egy kicsit összezavarhat minket. Ha ugyanis nem tesszük, akkor mit eszünk? Ha nem fáradozunk, akkor miből élünk? Akkor az életünk legnagyobb része nem is ér semmit? A 90. zsoltárnak van egy nagyon reális megállapítása: „Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság...” (Zsoltárok könyve 90. rész 10. verse) Miért hiábavaló? Mert amibe energiát teszünk bele, az egy idő után elmúlik. Hiába tanultunk hosszú évekig egy nyelvet, és hiába tudtuk azt egészen magas színvonalon, hogyha nem használjuk, akkor elveszítjük. Hiába tudtunk mindent egy adott szakterületről, hogyha nem használjuk, elfelejtjük. Ugyanígy van mindennel, amit ezen a földön megszerzünk. El fog múlni. Erről mondja Jézus azt, hogy igazából az egész életünk olyan, mint a kenyér, amit megeszünk. Elfogy. Mindez csak veszendő eledel.

Akkor nincs is ennivalóra szükség? Ismerjük azokat a szektákat, akik úgy döntöttek, hogy fénnel fognak táplálkozni. Nem jártak sikerrel. Az embernek szüksége van arra, amit Jézus úgy hív, hogy veszendő eledel. Mit mond azonban ezzel kapcsolatban? „Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra? Ilyesmikért a pogányok törnek magukat; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak majd nektek.” (Máté evangéliuma 6. rész 31-33. verse)

„Ne veszendő eledelért fáradozzatok”. Isten pontosan tudja, hogy nekünk erre szükségünk van, és Jézus szerint nem ez az elsődleges, hanem ez a ráadás. Ez nem azt jelenti, hogy ne kellene bemenni a gimnáziumba tanulni, meg nem kellene elindulni a munkába. Nem azt jelenti, hogy ne kellene főzni, vagy a külső dolgokról gondoskodni. Ez azt jelenti, hogy a lelki rangsorban nem az első az, ami a külső, hanem csak a ráadás. Vajon az életemben mennyire tudom ezt a lelki sorrendet megvalósítani, ha már fizikai valónk miatt az idő és energia sorrendet nem tudjuk Jézus szavai szerint alakítani?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 18-án.

Jézus aztán folytatta tovább és ezt mondta, hogy fáradozzatok az örök életre megmaradó eledelért. Azért, ami táplálja a lelkünket. Fektessünk energiát bele abba, ami nem a testünknek szükséges, hanem a lelkünknek szükséges. Mondhatom úgy is, hogy legyen időnk és erőnk arra is, hogy a maradandó, az időtálló dolgokkal foglalkozzunk. Az elmúlt héten beszélgettem valakivel, aki hittanra sem járt, semmilyen előképzettsége nem volt, és olvasott egy könyvet, egy nagyon rövid vázlatot a felnőtt konfirmációs felkészítőhöz, meg ez ezekhez tartozó bibliai részleteket. Az volt az első kérdése, hogy mikor írták a könyvet? Mondtam, hogy 2007-ben. Ő azt válaszolta, hogy akkor kezdte az általános iskolát, ez a könyv mégis olyan, mintha most írták volna. Hozzátettem, hogy ez azért van, mert a Bibliára épül, és abban is sok olyan részlet van, amire azt mondom, mintha csak most írták volna. Mert nekem szól, mert engem érint meg, mert nekem ad útmutatást. Örök életre megmaradó ez az eledel, mert mindig aktuális.

De ennél többről is szó van. Örök életre megmaradó, vagyis olyan, amelyiknek nem lesz vége. Olyan, ami megtart. Fizikai étel nélkül 30-40 napig bírjuk, hogyha közben a folyadékpótlás teljesen rendben van. Ez a böjt. De ha nem pótoljuk újra, akkor 3-4 hét múlva teljesen legyengül a szervezetünk. Az az eledel, amiről Jézus itt beszél, amelyik nem veszendő, az nem csak 30-40 napra elég, és nem is csak 30-40 évre, hanem örökké.

Volt már szó itt a mai napon arról a történetről, amikor Jézus a tengeren járt. Egészen egyszerűen fizikai képtelenség, ami ott történt. Egy ember nem tud a víz felszínén maradni, csak akkor, ha lebeg, vagy gumimatraca fekszik, vagy elkezd úszni. De úgy, hogy járás közben ne süllyedjen el, olyan egyszerűen nincsen. Jézus mégis képes volt rá. Mondhatnánk arra az eledelre is, amit Jézus ad, hogy az lehetetlen, mert nincsen olyan, hogy valami örökké megtart minket. Mondhatom úgy is, hogy nincsen olyan, hogy lelkileg a víz felszínén maradhassunk úgy, hogy közben a vízen járunk. Jézusnál mégis lehetséges. Az Ő üzenete, az Ő ígéje az megtart minket az örök életre, vagyis fenntart a víz felszínén.

Mi következik ebből? Hogy a lelkünknek is szüksége van arra, hogy tápláljuk. Jézus Krisztus adja nekünk ezt az eledelt. Azt mondta, hogy fáradozzunk a lelki eledelért. Tegyük energiát abba, hogy igyekszünk Őrá figyelni. Tegyük időt abba, hogy Hozzá imádkozunk. Ez az egyetlen esélyünk arra, hogy az életünk ne múljon el, hanem megmaradjon mindörökké.

Van egy keresztyén énekszöveg, ami nagyon jól összefoglalja a Jézussal való lelki kapcsolatunkat. „Meghívtál, hogy vízre lépjek, | hol Nélküled elsüllyedek. | Ebben megtalállak Téged, | a mélységben megtart hitem. || Nagy Neved hívom én, és felnézek a vizek fölé. | Ott látlak én, a lelkem Benned megpihen. | Enyém vagy és én Tied. || A mélységnél nagyobb kegyelmed, | mely elvezet és tart engem. | Ha elbuknék és nagyon félnék, | Te nem hagysz el és nem inogsz meg. || Lélek add, hogy Benned teljesen megbízzak, | A vízen bátran Veled járjak és bárhová hívsz, menjek! | Vigyél tovább, mint a lábam tudna menni! | Taníts teljes hittel járni, jelenlétedben élni!”

Ámen!